

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1210/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn <u>przypisany oskarżonemu</u> (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	K. F. (1)	w okresie od kwietnia 2017 roku do sierpnia 2017 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosował groźby pobicia, groźby pozbawienia życia oraz groźby bezprawnego odmawiania zapłaty za	

		wykonaną pracę w celu zmuszenia T. K., L. M., K. B. i K. L. do prowadzenia działalności handlowej na stanowiskach owocowo-warzywnych na terenie W., <i>tj. czyn z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1k.k.</i>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
K. F. (1) prowadził działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży owoców, warzyw i kwiatów. Mężczyzna zajmował się kwestiami organizacyjnymi, w tym zatrudnianiem pracowników, którzy sprzedawali ww. przedmioty na stoiskach znajdujących się w różnych miejscach na obszarze (...) W.. K. F. (1) nie proponował żadnej z ww. osób zawarcia umowy o pracę ani jakiegokolwiek umowy regulującej kwestie związane z kwestią realizacji zleconych im czynności oraz przysługującego wynagrodzenia. K. F. (1) często zatrudniał obywateli Ukrainy, którzy nie posiadali zezwolenia na pracę i w związku z tym nie byli zainteresowani legalizacją swojego zatrudnienia. Jedną z tych osób była L. M., która sprzedawała warzywa i	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zeznania T. K. 2. Zeznania L. M. 3. Zeznania K. B. 4. Zeznania K. L. 5. Zeznania R. K. 6. Karta karna K. F. (1) 	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1-2, 142-144 2. 5-6, 173-177 3. 9 4. 14 5. 217-219 6. 270 	

owoce na stoiskach należących do K. F. (1) od 2008 roku. W kwietniu 2017 roku mężczyzna zlecił wykonywanie ww. działalności również T. K., a później zatrudnił w tym celu K. B. i K. L.. Obywatelki Ukrainy otrzymywały wynagrodzenie nieregularnie, po kilku dniach, tygodniu lub miesiącu pracy w zależności od decyzji K. F. (1). Po skończonym dniu pracy oddawały one K. F. (2) całość zarobionych pieniędzy, zdarzało się też, że uzależniał on wypłatę należnego wynagrodzenia od poddania się przez nie badaniu wariografem mającym na celu sprawdzenie rzeczywistej kwoty utargu.

Wiosną 2017 roku K. F. (1) zaczął uchylać się do zapłaty wynagrodzenia należnego T. K., L. M., K. B. i K. L.. Kiedy T. K. w maju 2017 roku upomniwała się o pieniądze za przepracowany miesiąc, K. F. (1) powiedział, że zapłaci jej tylko, jeśli zgodzi się ona na przeprowadzenie badania wariografem. Kiedy kolejny raz T. K. upominała się o zapłatę należnego jej wynagrodzenia K. F. (1) obiecywał, że uczyni to, jednak nie podawał konkretnego terminu zapłaty i nie wypłacił jej żadnej kwoty tytułem powyższego. Zdarzyła

się również sytuacja polegająca na tym, że T. K. oznajmiła mężczyźnie, że wyjedzie na Ukrainę, ale po jakimś czasie wróci. K. F. (1) odpowiedział jej wówczas, że nie powinna tego robić używając przy tym sformułowania „teraz cię trzymam, masz za dużo do stracenia”, co obywatelka Ukrainy odebrała jako groźbę niewypłacenia należnego jej wynagrodzenia. Kiedy T. K. nie stawiała się w pracy, K. F. (1) zadzwonił do niej i przekonał ją do powrotu do pracy płacąc jej część pieniędzy za wykonywaną pracę. Wcześniej mężczyzna powiedział T. K., że będzie mogła wyjechać tylko jeśli znajdzie osobę, która zastąpi ją w pracy. Kiedy pracownica nawiązała kontakt ze znajomą, która wcześniej pracowała dla K. F. (1), kobieta powiedziała jej, że nie będzie dla niego pracować, ponieważ mężczyzna znęcał się nad nią zmuszając do całodiennej pracy bez możliwości zmiany przez inną osobę. W dniu 4 sierpnia 2017 roku po rozpoczęciu pracy T. K. kolejny raz powiedziała K. F. (2), że jeśli nie otrzyma wynagrodzenia to nie przyjdzie do pracy następnego dnia. K. F. (1) zareagował wówczas agresywnie zwracając się do pracownicy następującymi słowami „nic nie mów, bo cię

zajebię, i tak zostaniesz, masz za dużo stracenia, nigdzie nie pojedziesz”. T. K. po ww. słowach K. F. (1) bała się, że mężczyzna ją pobije, ponieważ słyszała że wcześniej zachowywał się on w ww. sposób wobec innych pracowników. Ostatecznie, zdając sobie sprawę, że nie uda się jej otrzymać należnych pieniędzy T. K. zrezygnowała z pracy na rzecz K. F. (1). Ponadto po z kłótni pomiędzy K. F. (2), a T. K. i R. K. który wstawił się za ww. i próbował bezskutecznie przekonać K. F. (1) do wypłaty należnego jej wynagrodzenia, T. K. otrzymywała telefony z zastrzeżonych numerów i obawiała się, że to były pracodawca próbuje ją w ten sposób zastraszyć.

W lipcu 2017 roku K. F. (1) w podobny sposób zachowywał się wobec **L. M.**, która pracowała dla niego od 2008 roku do lipca 2017 roku.

Kiedy L. M. domagała się zapłaty, zapowiadając że w przeciwnym razie odejdzie z pracy, K. F. (1) groził jej, że znajdzie ją i utopi w W..

W tym samym okresie na stoisku będącym własnością K. F. (1) pracowała inna obywatelka Ukrainy, **K. B.** Umówiła się ona z K. F. (2), że będzie pracowała dla mężczyzny w godzinach 8-21, jednak często zdarzały się

sytuację, że na jego polecenie kończyła pracę o godzinie 23. Kiedy K. B. powiedziała K. F. (2), że zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami powinna pracować krócej, mężczyzna w odpowiedzi stwierdził, że w dalszym ciągu ma pracować do ww. godziny, bo w przeciwnym razie nie otrzyma żadnego wynagrodzenia za pracę. K. B. ostatecznie zrezygnowała z pracy, a kwota należnego jej wynagrodzenia wyniosła ok. 1200 zł. K. B. obawiała się mężczyzny, ponadto nie posługiwała się biegle językiem polskim i w związku z powyższym nie upominała się o wypłatę należnych jej pieniędzy.

K. L. pracowała na stoisku z warzywami i owocami, znajdującym się w okolicach stacji metra Wilanowska należącym do K. F. (1) w lipcu i sierpniu 2017 roku, przez okres półtora miesiąca. Właściciel stoiska zapłacił jej za pierwszy miesiąc pracy, ale kiedy w następnym powiedziała ona, że chciałaby wyjechać na Ukrainę i otrzymać wynagrodzenie za dotychczas przepracowane dni, K. F. (1) odpowiedział, że K. L. otrzyma je dopiero, gdy wróci do Polski. Ponadto w trakcie pracy nie wyrażał zgody na udzielenie pracownicy krótkiej przerwy w celu zrobienia zakupów, mimo

że K. L. pracowała 14 godzin dziennie (w godz. 8-22). Ponadto kiedy K. L. upomniła się o zaległe wynagrodzenie, zapowiadając, że w przeciwnym razie przestanie pracować dla K. F. (1), mężczyzna powiedział, że zamiast zapłaty może wziąć czereśnie, które znacznej części nie nadały się do spożycia. Po miesiącu pracy K. L. nie pracowała już w okolicach metra Wilanowska, ale na targowisku znajdującym się przy ulicy (...). W trakcie jednej z rozmów z K. F. (1) K. L. ponownie upomniła się o niewypłacone jej wynagrodzenie w kwocie 750 zł, K. F. (1) powiedział wówczas, że jeśli będzie odmawiać pracy, to zmusi ją do świadczenia usług seksualnych bliżej nieokreślonym osobom. K. L. obawiała się spełnienia ww. groźby, ponieważ słyszała, że K. F. (1) odpowiedzialny jest za pobicie jednego z pracujących dla niego mężczyzn. W trakcie pracy mężczyzna zarzucał K. L. lenistwo, przez co miała uniemożliwić mu zarobienie pieniędzy. K. L. zwolniła się z pracy i do dnia wydania wyroku nie otrzymała należnych jej pieniędzy w kwocie 750 zł.

K. F. (1) był wielokrotnie karany, w tym za udział w pobicie,

naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego, stosowanie gróźb karalnych, a także za przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena Dowodów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania pokrzywdzonej T. K.	W ocenie Sądu zeznania świadka są wiarygodne, spójne, logiczne i konsekwentne, znalazły potwierdzenie w zeznaniach kolejnych pokrzywdzonych tj. L. M. oraz K. B..	
	zeznania pokrzywdzonej L. M.	Zdaniem Sądu były szczegółowe, spójne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem	

		dowodowym uznany przez Sąd za wiarygodne tj. zeznaniami K. B. i T. K.	
zeznania K. B.	Spójne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznany przez Sąd za wiarygodny tj. zeznaniami T. K. oraz L. M.		
zeznania K. L.	Spójne i konsekwentne. Sąd nie dopatrył się po stronie pokrzywdzonej zamiaru fałszywego oskarżenia K. F. (1).		
zeznania R. K.	Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne w zakresie w jakim świadek ten zeznał, że K. F. (1) nie wypłacił wynagrodzenia T. K.. Dokonując oceny zeznań tego świadka Sąd miał na względzie fakt, iż przeciwko R. K. prowadzone jest postępowanie karne, którego stroną jest K. F. (1).		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego K. F. (1)	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, bowiem były one sprzeczne z	

pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny, a także sprzeczne z zasadami logiki oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do wyjaśnień dotyczących T. K., należy stwierdzić, że sprzeczne są one z zeznaniami ww. pokrzywdzonej, a także L. M. i K. B.. L. M. zeznała, że T. K. skarżyła się jej, że K. F. (1) straszył, iż jeśli wyjedzie ona na Ukrainę, to nie otrzyma należnych jej pieniędzy. K. B. wskazała z kolei, że słyszała jak oskarżony mówił pokrzywdzonej, że w razie ucieczki na Ukrainę znajdzie ją i „utopi w W.". Zeznania ww. kobiet korespondują zatem z zeznaniami T. K., która wskazała że oskarżony zwracając się do niej słowami „nic nie mów, bo cię zajebię, i tak zostaniesz, masz za dużo do stracenia, nigdzie nie pojedziesz” straszył ją popełnieniem przestępstw, w celu zmuszenia do dalszej działalności handlowej.

Oceniając wyjaśnienia dotyczące L. M. wskazać należy, że sprowadzały się one do ukazania pokrzywdzonej w negatywnym świetle. K. F. (1) wyjaśnił, że pokrzywdzona zaniżała wartość kwot uzyskanych ze sprzedaży owoców i warzyw, sprzedawała

nielegalnie papierosy i namówiła inne pokrzywdzone do złożenia obciążających oskarżonego zeznań. Wyjaśnienia te nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Oskarżony wskazał, że o oszustwie dotyczącym zaniżanych kwot dowiedział się od mężczyzny, który sprawdzał ww. okoliczności za pomocą wariografu. K. F. (1) nie wnosił jednak o przesłuchanie ww. osoby w charakterze świadka, dlatego nie sposób stwierdzić, że ww. okoliczności rzeczywiście zaistniały. Odnosząc się do kwestii rzekomej sprzedaży papierosów przez L. M. i T. K. Sąd miał na uwadze, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że miało to miejsce, a tym bardziej, że pokrzywdzone miały dopuścić się tego w okresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Wprawdzie świadek H. D. zeznała, że tak było, nie wskazała jednak kiedy pokrzywdzone miały zachować się w ww. sposób. W ten sam sposób należy potraktować wyjaśnienia K. F. (1) dotyczące rzekomo negatywnej opinii jaką miała posiadać L. M. u innych pracodawców. Dodać należy, że podobnie jak w przypadku T. K. zeznania ww. osoby znajdują potwierdzenie

w zeznaniach K. B., która zeznała, że była świadkiem gróźb oskarżonego wypowiedzianych wobec L. M..

Odnosząc się do wyjaśnień dotyczących K. B. wskazać należy, że prezentowana przez oskarżonego wersja dotycząca nieprawidłowego wykonywania spoczywających na pokrzywdzonej obowiązków nie znalazła potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Wskazać należy, że pokrzywdzona z własnej woli zakończyła pracę u oskarżonego. Ponadto nie zawierała z nim żadnej umowy, dlatego też nie miała podstaw do fałszywego oskarżania go o zmuszanie jej do pracy.

Sąd nie podzielił też spostrzeżeń K. F. (1) dotyczących K. L.. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że pokrzywdzona, która sama zrezygnowała z pracy miałaby powody do fałszywego oskarżania K. F. (1) o groźby wykorzystywania seksualnego w celu wypłaty należnego jej wynagrodzenia.

Oceniając kompleksowo wyjaśnienia oskarżonego oraz jego postawę w toku prowadzonego postępowania Sąd

zauważył, że jego wersja zdarzeń sprowadzała się do stwierdzenia, że gdyby pokrzywdzone byłyby zmuszane w rozumieniu art. 191 § 1 k.k. do działalności handlowej, to zrezygnowałyby z niej niezwłocznie wówczas, gdy K. F. (1) zaczął zachowywać się w ten sposób. Powyższa wersja zdarzeń niezależnie od sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym niezgodna jest również z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Należy mieć na uwadze, że sytuacja pokrzywdzonych nie była tożsama z sytuacją osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę lub świadczących podobne usługi w oparciu o umowy cywilnoprawne. K. F. (1) zatrudniał każdą z pokrzywdzonych „na czarno”, tj. bez umowy, nie będąc prawnie zobowiązany do wypłaty im wynagrodzenia. Każda z pokrzywdzonych dobrowolnie zgodziła się na powyższe, co wiązało się również z tym, że wypłacane było im ono nieregularnie, tj. w zależności od konkretnego przypadku, po kilku dniach, tygodniach, a nawet miesiącach. Zasadne jest zatem stwierdzenie, że sytuacja każdej z pokrzywdzonych była znacznie mniej korzystna niż w przypadku

osób pracujących legalnie. Mając na uwadze brak jakiegokolwiek umowy z oskarżonym z pewnością mógł on po początkowym wywiązywaniu się z faktycznego obowiązku wypłaty wynagrodzenia, zacząć uchylać się od jego wykonania. Nie sposób jednak stwierdzić, że w takim przypadku w interesie pokrzywdzonych było porzucenie pracy na rzecz K. F. (1). Należy mieć na uwadze, że niezależnie od niekorzystnych warunków wykonywania pracy (praca fizyczna wykonywana cały dzień, wymagająca ciągłej aktywności, często w upalne dni, w miejscach charakteryzujących się znacznym zanieczyszczeniem środowiska z uwagi na obecność wielu pojazdów mechanicznych w pobliżu, hałas, znacznie ograniczone możliwości krótkiej przerwy wynikające z dużej liczby klientów stoiska), każda z pokrzywdzonych otrzymywała codziennie pieniądze w kwocie 100-150 zł. Biorąc pod uwagę różnice w poziomie życia na terytorium RP oraz Ukrainy, tj. kraju pochodzenia pokrzywdzonych, z pewnością za satysfakcjonujące można uznać kwotę wynagrodzenia, którą powinny one otrzymywać za wykonaną pracę. Nie może

zatem dziwić, że niektóre z pokrzywdzonych nie zdecydowały nie na porzucenie pracy na rzecz K. F. (1), a pozostałe dokonały tego dopiero po pewnym okresie pracy, za który nie otrzymały wynagrodzenia. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem, że oskarżony płacił swoim pracownikom nieregularnie, zdarzały się bowiem sytuacje, w którym otrzymywali oni wypłaty po tygodniu, jak też po miesiącu. Ponadto sama T. K. zeznała, że po wielokrotnym upominaniu się o zapłatę, K. F. (1) zapłacił jej kwotę 2000 zł, stanowiącą część należnego wynagrodzenia. Również L. M. pracująca dla ww. mężczyzny od 9 lat wskazała, że oskarżony jednorazowo wypłacił jej kwotę 6000 zł, a więc kwotę znacząco przekraczającą wysokość jej miesięcznego wynagrodzenia. Mając na uwadze powyższe okoliczności zasadne jest stwierdzenie, że każda z pokrzywdzonych liczyła na to, że w bliżej nieokreślonym terminie otrzyma zaległe wynagrodzenie.

Sąd miał również na uwadze, że T. K., L. M., K. B. i K. L. miały iluzoryczną szansę na otrzymanie wynagrodzenia w razie porzucenia pracy. Wobec braku jakiegokolwiek

umowy organy, do których zgłosiłyby się pokrzywdzone dysponowałyby materiałem dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, tj. innych osób pracujących na rzecz K. F. (1). W interesie tych ostatnich biorąc pod uwagę ryzyko nieotrzymania wypłacanego nieregularnie wynagrodzenia a także zwolnienia ich pracy, z pewnością nie byłoby przedstawianie oskarżonego w niekorzystnym świetle. Ponadto należy mieć na uwadze, że każda z ww. osób skupiona była w pierwszej kolejności na wykonywaniu swoich obowiązków. Naturalne też jest, że K. F. (1) indywidualnie ustalał z każdym pracownikiem zasady wypłaty wynagrodzeń i nie przekazywał ww. informacji osobom, których one nie dotyczyły. Należy też podkreślić, że K. B. i K. L. nie posługiwały się językiem polskim w stopniu umożliwiającym złożenie zeznań bez obecności tłumacza, ponadto żadna z pokrzywdzonych nie posiadała wiedzy prawniczej. W tej sytuacji porzucenie pracy u oskarżonego w praktyce skutkowałoby pozbawieniem ich szans na skuteczność działań

zmierzających do
uzyskania wynagrodzenia.

Zdaniem Sądu brak jest również podstaw do stwierdzenia, że którakolwiek z pokrzywdzonych zdecydowała się na złożenie zeznań obciążających oskarżonego wyłącznie z uwagi na chęć odzyskania przysługującej im wypłaty. Jak wspomniano powyżej żadna z nich nie dysponuje materiałem dowodowym potwierdzającym ilość przepracowanych godzin, a nawet kwotę wynagrodzenia, zaoferowaną przez K. F. (1). Sąd nie dopatrył się również żadnych innych okoliczności uzasadniającym stwierdzenie, że T. K., L. M., K. B. i K. L. miały jakkolwiek interes w fałszywym oskarżaniu K. F. (1). Mając na uwadze powyższe, a także zbieżność ich zeznań, Sąd uznał je za wiarygodne.

Konsekwencją powyższego była odmowa nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. K. F. (1) wniósł wprawdzie o przesłuchanie świadków mających potwierdzić prezentowaną przez niego wersję zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, niemniej jednak Sąd uznał, że osoby te nie posiadają wiedzy na

		jego temat, o czym będzie mowa poniżej.
zeznania W. S.	<p>Świadek nie miał szczegółowej wiedzy na temat zachowania oskarżonego. W. S. zajmował się sprzedażą warzyw i owoców w kilku miejscach, ponadto do jego obowiązków należał również przywóz ww. przedmiotów na stoisko sprzedaży. Z uwagi na zakres obowiązków świadka, brak jest podstaw do stwierdzenia, że mógł on mieć szczegółową wiedzę na temat całokształtu okoliczności towarzyszących zachowania oskarżonego wobec obywateli Ukrainy, kwestii płatności należnego im wynagrodzenia, a także gróźb, które stosował K. F. (1). Świadek opisał wprawdzie szczegóły sprzeczki pomiędzy K. F. (2) i R. K., niemniej jednak zdarzenie to miało miejsce po tym jak T. K. skarżyła się ww. mężczyźnie na zachowanie oskarżonego, tj. brak wypłaty należnego jej wynagrodzenia i zmuszanie jej do pracy.</p>	
zeznania M. R.	<p>Świadek nie przebywała cały czas na targowisku o czym świadczy również fakt, że T. K. określiła ją jako „znajomą” oskarżonego. Z powyższych względów świadek mogła nie słyszeć słów wypowiedzianych przez oskarżonego</p>	

	<p>świadczących o zmuszaniu pokrzywdzonych do pracy. Należy też mieć na uwadze, że jako partnerka, a zatem osoba najbliższa dla K. F. (1) mogła podzielać jego wersję zdarzeń.</p>	
<p>zeznania H. D.</p>	<p>Świadek wypowiadała się na temat zachowania oskarżonego, będącego de facto jej pracodawcą, oceniając je pozytywnie. Powyższe ustalenia nie mają jednak znaczenia dla oceny zachowania K. F. (1) będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Sam fakt iż oskarżony wywiązywał się ze swoich obowiązków wobec niektórych pracowników nie świadczy bowiem o tym, że zachowywał się w ten sam sposób wobec pozostałych. Dlatego też zeznania świadka nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.</p> <p>Do podobnych wniosków Sąd doszedł analizując zeznania świadka dotyczące rzekomej sprzedaży papierosów przez oskarżonego, które ponadto były mało precyzyjne.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. F. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Mając na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego K. F. (1) w zakresie postawionego mu przez Prokuratora zarzutu, a jego zachowanie zrealizowało znamiona czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Mając jednak na uwadze, że oskarżyciel publiczny nie wskazał iż zachowania oskarżonego stanowiły czyn ciągły, należało zmodyfikować jego opis dodając, iż K. F. (1) dopuszczając się zarzucanego mu czynu działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.</p> <p>Odpowiedzialności karnej z art. 191 § 1 k.k. podlega ten, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Przez zmuszanie należy rozumieć oddziaływanie na pokrzywdzonego w określony sposób w celu doprowadzenia go do</p>			

konkretnych czynności. Istotą czynu nie jest przy tym wykonanie przez zmuszanego tych czynności, ale wykorzystanie do tego celu przez sprawcę niedozwolonych środków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r., II KKN 264/96). Zmuszanie jest zatem przestępstwem formalnym, co oznacza że do wypełnienia jego znamion wystarczające jest użycie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego zachowania, zaniechania lub znoszenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 lipca 2005 r., II AKa 155/05, Komentarz do art. 191 kk, red. Grześkowiak 2019, wyd. 6/ Hypś). Zgodnie z treścią art. 115 § 12 k.k. groźbą bezprawną jest m.in. groźba popełnienia przestępstwa na szkodę innej osoby lub jej osoby najbliższej. Groźba bezprawna w rozumieniu art. 191 § 1 k.k. musi być realna, tzn. musi wpłynąć u obiektywnego obserwatora przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodnie z wolą sprawcy.

Oskarżony K. F. (1) stosował groźby bezprawne wobec T. K., L. M., K. B. i K. L. w celu zmuszenia ww. pokrzywdzonych od

prowadzenia działalności handlowej na stanowiskach owocowo-warzywnych na terenie W.. Oskarżony groził każdej z pokrzywdzonych odmową wypłaty wynagrodzenia wykonaną pracę używając m. in. wobec T. K. sformułowania „nie wyjedzie bo ma za dużo do stracenia”, sugerującym że po wyjeździe pokrzywdzonej na Ukrainę nie przyjmie jej z powrotem do pracy i nie zapłaci należnego jej wynagrodzenia. K. F. (1) powiedział też K. B., że powinna pracować dłużej niż wcześniej to z nim uzgodniła, twierdząc że nie podpisywał z nią żadnej umowy i jeśli chce otrzymać wynagrodzenie, to musi zgodzić się na stawiane przez niego warunki. Groźba odmowy zapłaty za wykonaną pracę uznać należy za groźbę popełnienia występku z art. 218 § 1a k.k., tj. uporczywego naruszania praw pracownika wynikających ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego. Jakkolwiek T. K., L. M., K. B. i K. L. nie były formalnie zatrudnione, to biorąc pod uwagę okoliczności sprzedaży przez ww. osoby warzyw i owoców stwierdzić należy, że faktycznie były one pracownikami w rozumieniu art. 218 § 1a k.k. Pokrzywdzone prowadziły bowiem ww. działalność w miejscu

każdorazowo wskazanym przez K. F. (1), który samodzielnie decydował również o cenach sprzedawanych warzyw i owoców, liczby godzin które miała przepracować każda z obywaterek Ukrainy, a także o kwotach i częstotliwości wypłaty wynagrodzenia. Powyższe okoliczności świadczą zdaniem Sądu o tym, że T. K., L. M., K. B. i K. L. mimo braku zawarcia umowy o pracę z oskarżonym, faktycznie świadczyły na jego rzecz pracy w rozumieniu ww. przepisu. W istocie bowiem wykonywanie pracy przez każdą z pokrzywdzonych podlegało ścisłej kontroli K. F. (1), co świadczy o ich podporządkowaniu oskarżonemu, będącym jednym z najistotniejszych elementów stosunków pracy. Nie ulega też wątpliwości, że oskarżony wielokrotnie groził pokrzywdzonym odmową wypłaty w razie niezastosowania się do jego żądań, a zatem była to zapowiedź zachowań uporczywych i złośliwych w rozumieniu art. 218 § 1a k.k. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania z pewnością uznać należy, że ww. groźba mogła skłonić każdą z pokrzywdzonych do dalszego wykonywania działalności handlowej, a zatem celu, który

zamierzał osiągnąć
oskarżony.

K. F. (1) stosował też wobec pokrzywdzonych T. K. i L. M. groźby pozbawienia życia oraz pobicia (mówiąc, że w razie próby ucieczki na Ukrainy „utopi je w W.”, oraz że „zajebie” pierwszą z ww. pokrzywdzonych). Groził również K. L. popełnieniem przestępstwa z art. 189 k.k., mówiąc że „zawiezie ją do burdelu”. Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy uzasadnione jest stwierdzenie, że ww. groźby mogły skłonić pokrzywdzone do dalszego wykonywania pracy na rzecz K. F. (1). Każda z pokrzywdzonych mogła bowiem przypuszczać, że oskarżony będzie w stanie spełnić wypowiedziane groźby. T. K. była świadkiem agresywnego zachowania oskarżonego wobec jej znajomego, K. B. obawiała się z kolei udziału w czynnościach postępowania w obawie przed zemstą z jego strony. K. L. dowiedziała się natomiast od bliżej nieznanych osób o pobiciu jednego z pracowników przez oskarżonego. L. M. wskazała zaś, że obawia się spełnienia groźby „utopienia jej w W.”.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony zachowując się w ww. sposób działał w celu zmuszenia

każdej z pokrzywdzonej do wykonywania działalności polegającej na sprzedaży owoców i warzyw na terenie W.. Świadczy o tym fakt, że K. F. (1) w pierwszej kolejności odwlekał termin zapłaty wynagrodzenia, a nawet wypłacał pokrzywdzonym jego część, natomiast groźby stosował wówczas, gdy uznał że każda z pokrzywdzonych nie zrezygnuje z upominania się o zapłatę wynagrodzenia i od ww. zachowania uzależnia dalsze wykonywanie pracy na rzecz oskarżonego

Na czyn K. F. (1) składała się bliżej nieokreślona liczba zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu tj. od kwietnia do sierpnia 2017 roku.

Z powyższych względów stwierdzić należy, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu zabronionego z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.

#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.2. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.3. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.4. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. Kary, Środki Karne, P., Środki kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. F. (1)	I	I	Wymierzając oskarżonemu K. F. (2) karę za popełniony czyn, Sąd kierował się względami opisanymi w art. 53 § 1 k.k. tj. względami prewencji ogólnej oraz szczególnej,

niał na uwadze warunki i właściwości osobiste oskarżonego, baczył aby dolegliwość kary była adekwatna do wagi czynu i stopnia zawinienia.

Występek z art. 191 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3 (trzech).

Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Jest on osobą dorosłą, o wykształceniu wyższym, zatem z pewnością zdawał sobie sprawę z przestępczego charakteru swojego czynu. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu K. F. (1) z jakichkolwiek powodów znajdował się w stanie wyłączającym lub ograniczającym możliwość rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

K. F. (1) dopuścił się przestępstwa, które może być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Oskarżony działał zatem umyślnie w zamiarze zmuszenia pokrzywdzonych do prowadzenia działalności handlowej na stanowiskach owocowo-warzywnych na terenie (...) W..

Stopień społecznej
szkodliwości
popełnionego przez

oskarżonego czynu w ocenie Sądu należało uznać za wysoki. Naruszone zostało istotne dobro jakim jest wolność, ponadto oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu działając na szkodę czterech osób. Sposób działania i motywacja oskarżonego również zasługuje na szczególną krytykę. Niezależnie od prawnych i etycznych aspektów zatrudniania innych osób „na czarno” Sąd miał na uwadze, że K. F. (1) wykorzystał trudną sytuację pokrzywdzonych, które jako obywatelki innego państwa mogły wykonywać legalną pracę na terytorium RP dopiero po uzyskaniu stosownego zezwolenia. Ponadto, niezależnie od tego, jak długo pokrzywdzone przebywały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako obywatelki obcego państwa nie posiadające wiedzy prawniczej, w razie rezygnacji z pracy miały one niewielką szansę na otrzymanie wypłaty. O postawie oskarżonego świadczy również fakt, że używał on wariografu w celu sprawdzenia czy informacje pokrzywdzonych dotyczące wysokości dziennego utargu ze sprzedaży warzyw i owoców są prawdziwe. Jakkolwiek każda z pokrzywdzonych musiała wyrazić zgodę na tego rodzaju badanie, to z pewnością sam fakt

tego rodzaju propozycji mógł wywołać u nich przekonanie, że oskarżony jest osobą, która może stosować szereg różnego rodzaju środków w celu skłonienia innych do realizacji swoich zamiarów.

Dodać należy, że oskarżony był wielokrotnie karany. K. F. (1) dopuścił się m.in. naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego, pobicia innej osoby, gróźb karalnych, a także występków przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową.

Ponadto postawa oskarżonego prezentowana w toku niniejszego postępowania świadczy o tym, że dotychczas orzekane wobec niego kary nie okazały się wystarczające do osiągnięcia swoich celów i ukształtowania w nim poczucia obowiązku przestrzegania porządku prawnego. Sąd zauważył, że K. F. (1) prezentował lekceważący stosunek do powszechnie obowiązujących przepisów, o czym świadczy fakt, że bezkrytycznie przyznał się do próby oszustwa właściwych organów państwowych. Miało ono polegać na nakłanianiu do przyjęcia mandatów za nielegalną sprzedaż, niezwiązanych z

działalnością oskarżonego osób, które z uwagi na trudną sytuację życiową nie byłyby w stanie wywiązać się z obowiązków zapłaty ww. należności, co skutkowałoby bezskutecznością egzekucji.

Sąd nie dopatrył się w zachowaniu oskarżonego okoliczności łagodzących.

W przekonaniu Sądu orzeczona wobec K. F. (1) kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego. Jednocześnie kara ta, w ocenie Sądu, spełni swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będzie właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa. Zdaniem Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności będzie w stanie uświadomić oskarżonemu nagannosc dotychczasowego postępowania i przekonać się, że wykonując działalność gospodarczą powinien okazywać należyty szacunek osobom pomagającym mu w prowadzeniu ww. działalności i nie może wykorzystywać ich niekorzystnej sytuacji życiowo-finansowej do

			postępowania w sposób sprzeczny z obowiązującym prawem.
5. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. Inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),48 (jednego tysiąca siedemdziesięciu pięciu i 48/100) złotych tytułem kosztów postępowania oraz kwotę 180 (stu osiemdziesięciu)		

złotych tytułem opłaty. Koszty postępowania obejmowały koszty tłumaczeń dokonanych przez tłumacza przysięgłego, doręczeń pism oraz pozyskania karty karnej dotyczącej oskarżonego. Wysokość opłaty ustalona została natomiast na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Mając na uwadze sytuację finansową oskarżonego, który osiąga obecnie regularne dochody, Sąd nie znalazł podstaw do obciążania Skarbu Państwa kosztami postępowania wywołanego jego bezprawnym i zawinionym zachowaniem.

6. 1Podpis